

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- f) wyraźnego chronienia wszystkich podstawowych praw obywatelskich i socjalnych, zgodnie ze zobowiązaniami międzynarodowymi Węgier, zakazania kary śmierci, kary dożywotniego pozbawienia wolności bez prawa do zwolnienia warunkowego oraz dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, zaofiarowania wystarczających gwarancji w zakresie ochrony praw podstawowych i wyraźnego stwierdzenia, że prawa podstawowe nabywa się z chwilą urodzenia i że są one bezwarunkowe;
- g) dopilnowania, by reorganizacja systemu komisarzy parlamentarnych nie miała na celu osłabienia istniejących gwarancji w zakresie zapewnienia i propagowania praw w dziedzinie ochrony mniejszości narodowych, ochrony danych osobowych i przejrzystości informacji istotnych dla ogółu społeczeństwa, jak też niezależności odnośnych organów odpowiedzialnych za te dziedziny;
- h) upewnienia się, że włączenie Karty praw podstawowych do nowej konstytucji nie stwarza problemów w zakresie interpretacji i nakładania się na siebie kompetencji sądów krajowych, węgierskiego Trybunału Konstytucyjnego i Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości;
2. wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowego przeglądu i analizy nowej konstytucji i ustaw kwalifikowanych, które będą przyjmowane w przyszłości, aby skontrolować, czy są one zgodne ze wspólnym dorobkiem prawnym, a zwłaszcza z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z literą i duchem traktatów;
3. zobowiązuje właściwe komisje parlamentarne do monitorowania sprawy, we współpracy z Komisją Wenecką i Radą Europy, oraz do ocenienia, czy zalecenia zostały uwzględnione, a jeżeli tak – w jaki sposób;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie Europy, rządów i parlamentom państw członkowskich, Agencji Praw Podstawowych, OBWE oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.

Piąte sprawozdanie w sprawie spójności oraz strategia dotycząca polityki spójności po 2013 r.

P7_TA(2011)0316

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie piątego sprawozdania Komisji w sprawie spójności oraz strategii w dziedzinie polityki spójności po 2013 r. (2011/2035(INI))

(2013/C 33 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. pt. „Wnioski z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności (COM(2010)0642) (dalej zwany „wnioskami”),
- uwzględniając piąte sprawozdanie Komisji na temat spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej pt. „Inwestowanie w przyszłość Europy” z dnia 9 listopada 2010 r. (dalej zwane „piątym sprawozdaniem na temat spójności”),
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego część III tytuł XVIII,

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1080/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1783/1999 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1081/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1784/1999 ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1082/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT) ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1084/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające Fundusz Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1164/94 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1085/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiające instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1906/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające zasady uczestnictwa przedsiębiorstw, ośrodków badawczych i uczelni wyższych w działaniach prowadzonych w ramach siódmego programu ramowego oraz zasady upowszechniania wyników badań ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 kwietnia 2007 r. w sprawie skutków dalszego procesu rozszerzenia dla skuteczności polityki spójności ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie wkładu polityki spójności w osiągnięciu celów lizbońskich i celów „UE 2020” ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 września 2010 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz rozwoju gospodarczego i społecznego regionów górskich, wysp i obszarów słabo zaludnionych ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie polityki spójności i polityki regionalnej UE po 2013 r. ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Społecznego ⁽¹³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 czerwca 2011 r. w sprawie aktualnej sytuacji i przyszłych efektów synergii na rzecz większej skuteczności EFRR i innych funduszy strukturalnych ⁽¹⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 19.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 79.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 82.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 391 z 30.12.2006, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 275.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 65.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 120.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0341.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0356.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0357.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0286.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 maja 2004 r. pt. „Zacieśnione partnerstwo na rzecz regionów najbardziej oddalonych” (COM (2004) 0343) oraz komunikat Komisji z dnia 17 października 2008 r. pt. „Regiony najbardziej oddalone atutem Europy” (COM (2008)0642),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020” – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Polityka regionalna jako czynnik przyczyniający się do inteligentnego rozwoju w ramach strategii „Europa 2020” – (COM(2010)0553),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 stycznia 2011 r. zatytułowany „Polityka regionalna jako czynnik przyczyniający się do trwałego rozwoju w ramach strategii „Europa 2020” – (COM(2011)0017),
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 21 lutego 2011 r. w sprawie piątego sprawozdania na temat spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej (06762/2011),
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 1 kwietnia 2011 r. dotyczącą piątego sprawozdania na temat spójności⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Kontroli Budżetowej i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0222/2011),
- A. mając na uwadze, że polityka spójności UE znacząco przyczyniła się do tego, że w minionym i bieżącym okresie programowania odnotowano wzrost produktywności we wszystkich regionach UE; mając na uwadze, że oceny ex post wykazały wyraźne zmniejszenie różnic gospodarczych, społecznych i regionalnych; mając na uwadze, że procesy te miały w równym stopniu pozytywne skutki dla zabezpieczenia socjalnego i dla inwestycji w zakresie ochrony środowiska,
- B. mając na uwadze, że polityka spójności miała być przeciwwagą dla jednolitego rynku oraz wspierać rozwój innowacyjnej i opiekuńczej Europy w oparciu o zasadę solidarności w obliczu wyzwań wynikających z globalizacji, zmian demograficznych i ochrony zasobów naturalnych, a także mając na uwadze, że wykorzystanie endogennego potencjału wszystkich regionów powinno służyć wsparciu wzrostu oraz spójności regionalnej i społecznej,
- C. mając na uwadze, że polityka spójności stanowi realną wartość dla obywateli, gdyż dzięki niej Europa ma wpływ na życie codzienne, odczuwalny w całej UE w sposób konkretny i widoczny,
- D. mając na uwadze, że polityka spójności i polityka strukturalna wykazały elastyczność w sytuacjach kryzysowych i znacząco przyczyniły się do rozmaitych krajowych planów pobudzania gospodarki i programów podnoszenia kwalifikacji oraz że istotne jest utrzymanie tej elastyczności,
- E. mając na uwadze, że europejska polityka strukturalna w znacznym stopniu przyczynia się do przezwyciężenia kryzysu gospodarczego i finansowego, gdyż jej ukierunkowanie na innowacje i wyrównywanie szans daje regionom europejskim istotne bodźce do unowocześniania infrastruktury, zwiększania potencjału innowacyjności regionalnej oraz wspierania ekologicznie zrównoważonego rozwoju,

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 7.6.2011, s. 35.

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

- F. mając na uwadze, że skierowanie funduszy strukturalnych na cele strategii lizbońskiej sprawdziło się, co potwierdzają znakomite wskaźniki wykorzystania w przypadku celów „konwergencja” oraz „konkurencyjność regionalna i zatrudnienie”, a także mając na uwadze, że 20 % projektów w ramach europejskiej współpracy terytorialnej odpowiada celom lizbońskim,
- G. mając na uwadze, że współpraca terytorialna ma na celu wspieranie współpracy terytoriów i regionów w celu sprostania wspólnym wyzwaniom, zmniejszenie barier natury fizycznej, administracyjnej i regulacyjnej, które stoją na przeszkodzie tej współpracy, oraz przyczynienie się do stopniowego zacierania się granic;
- H. mając na uwadze, że częściowe niepowodzenie strategii lizbońskiej nie jest spowodowane niewystarczającym wdrożeniem polityki spójności, gdyż jest to raczej skutkiem wielopoziomowego sprawowania władzy i przypisania tej strategii na szczeblu regionalnym i lokalnym, kryzysu finansowego i braków we wdrażaniu rynku wewnętrznego, braku dyscypliny budżetowej oraz niedostatecznych makroekonomicznych warunków ramowych w poszczególnych państwach członkowskich,
- I. mając na uwadze, że poziom błędów i nadużywanie finansowania zostały w ostatnich okresach programowania znacznie ograniczone; ubolewając jednak nad faktem, iż polityka strukturalna nadal stanowi obszar polityki o wysokim współczynniku nieprawidłowości, a niektóre państwa członkowskie nadal nie posiadają skutecznych mechanizmów przeciwdziałających nadużyciom finansowym i umożliwiających odzyskiwanie środków wypłaconych niezgodnie z prawem; mając na uwadze, że nieprawidłowości mogą pozostać niezgłoszone przez zaniedbanie lub celowo, a także mając na uwadze, że znaczącą część błędów w polityce spójności można przypisać wymogom prawnym w dziedzinach niewchodzących w jej zakres, takich jak zamówienia publiczne, wymagania środowiskowe i pomoc państwa,
- J. mając na uwadze, że istniejący system celów polityki spójności i polityki strukturalnej (konwergencja, konkurencyjność regionalna i zatrudnienie, europejska współpraca terytorialna) w połączeniu z podejściem wielopoziomowego sprawowania rządów, celami horyzontalnymi i pewnością w zakresie planowania w oparciu o pewne źródła finansowania i uzgodnione ramy czasowe (siedem lat) sprawdził się ogólnie, jednak mając na uwadze, że mają miejsce znaczne opóźnienia w programowaniu uwarunkowane przedłużającymi się negocjacjami finansowymi i legislacyjnymi w ramach procesu decyzyjnego UE oraz istotną zmianą zasad mających zastosowanie do polityki spójności,
- K. mając na uwadze, że zrównoważone wsparcie i rozwój regionów konwergencji wpływa pozytywnie na popyt na towary i usługi na ich rynkach, co ma także wyraźny pozytywny wpływ na zamożniejsze państwa członkowskie UE,
- L. mając na uwadze, że zaburzenia równowagi gospodarki regionalnej i różnice społeczne, utrudnienia ze względu na położenie geograficzne niektórych regionów (w szczególności regionów najbardziej oddalonych), jak również specyficzne problemy strukturalne, a także potrzeba dostosowania do nowych wyzwań nadal wymagają obszernej i dobrze ugruntowanej europejskiej polityki spójności we wszystkich regionach europejskich; mając na uwadze, że wymagania to zapisano również w traktacie lizbońskim,
- M. mając na uwadze znaczenie strategiczne polityki spójności nie powinna ona ulegać dostosowaniom wprowadzanym podczas prowadzonych w przyszłości negocjacji budżetowych,

Wartość dodana i priorytety inwestycyjne polityki spójności

1. domaga się wyraźniejszego podkreślenia europejskiej wartości dodanej w przypadku programów polityki spójności i polityki strukturalnej; dostrzega tę wartość, gdy przedsięwzięcia UE prowadzą do trwałej poprawy sytuacji gospodarczej, infrastrukturalnej, społecznej lub ekologicznej mniej rozwiniętych regionów znajdujących się w niekorzystnym położeniu, która nie byłaby możliwa bez impulsu ze strony Europy;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

2. wartość dodaną europejskiego wsparcia dostrzega ponadto, gdy wspierane przedsięwzięcia szczebla krajowego, regionalnego i lokalnego przyczyniają się do osiągnięcia ogólnoeuropejskich celów w zakresie integracji europejskiej, wzrostu gospodarczego, badań naukowych, ochrony środowiska, kultury, oszczędności zasobów naturalnych, sportu, rozwoju demograficznego, zrównoważonych dostaw energii, spójności społecznej lub rozwoju transgranicznego, co nie byłoby możliwe bez impulsu ze strony Europy;
3. widzi we wdrażaniu europejskich celów dzięki zdecentralizowanemu podejściu oraz zasadzie podziału odpowiedzialności i wielopoziomowego sprawowania rządów jedną z głównych zalet polityki spójności i wobec tego wartość dodaną samą w sobie; uważa, że wielopoziomowe zarządzanie w ramach jasno określonych struktur i takiegoż zakresu odpowiedzialności stanowi praktyczną realizację zasady pomocniczości oraz należyte uznanie znaczenia władz regionalnych w procesie wdrażania polityki spójności; domaga się dalszego wzmocnienia zasady partnerstwa oraz poczucia przynależności zaangażowanych podmiotów poprzez wprowadzenie – na mocy decyzji poszczególnych państw członkowskich – do paktu terytorialnego wiążących postanowień gwarantujących, że proces planowania i realizacji będzie w większym stopniu zorientowany na wyniki;
4. uważa, że przejrzystość w odniesieniu do polityki spójności i jej cyklu programowania, alokacja wydatków oraz dostęp do informacji dla potencjalnych beneficjentów funduszy strukturalnych są najważniejszymi warunkami osiągnięcia ogólnych celów polityki spójności; uważa zatem, że przejrzystość powinna zostać wprowadzona jako wiodąca zasada ponadsektorowa w programowaniu spójności i procesach decyzyjnych w kolejnym okresie finansowania; podkreśla, że należy nadal ujawniać wykaz beneficjentów, zwłaszcza on-line, gdyż jest to skuteczne narzędzie poprawy przejrzystości;
5. uważa, że przepisy dotyczące przejrzystości (obowiązek ujawniania informacji o beneficjentach końcowych) stanowią niezbędny instrument służący ekspertom, opinii publicznej i decydentom politycznym do oceny zgodności wykorzystania środków strukturalnych z określonymi celami i prawem; domaga się, aby przepisy te były dostępne nie tylko w języku narodowym, lecz również w jednym z trzech języków roboczych (angielskim, niemieckim lub francuskim) oraz zaleca dalsze ujednolicanie tych przepisów;
6. podkreśla, że różnice regionalne wprawdzie maleją, ale nadal istnieją znaczne rozbieżności, które w niektórych państwach członkowskich nawet się pogłębiają, m.in. na skutek kryzysu gospodarczego i finansowego, i dlatego polityka spójności nadal musi się koncentrować na zmniejszaniu różnic i dążeniu do harmonijnego i trwałego rozwoju wszystkich regionów UE bez względu na to, w jakim państwie członkowskim się znajdują;
7. zauważa szczególne potrzeby regionów o szczególnie utrudnionych warunkach gospodarowania ze względu na położenie i warunki naturalne; ponownie wzywa państwa członkowskie i Komisję do zachowania szczególnych preferencyjnych warunków wsparcia – pod warunkiem że są one skuteczne i mają europejską wartość dodaną – dla typów regionów, o których mowa w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, znajdujących się w szczególnie trudnym położeniu (regiony najbardziej oddalone, bardzo rzadko zaludnione regiony wysunięte najbardziej na północ, regiony wyspiarskie, górskie i przygraniczne);
8. dostrzega szczególną sytuację i potrzeby pewnych regionów ze względu na położenie geograficzne, zmiany demograficzne lub szczególne utrudnienia, takie jak środowisko naturalne, zwraca jednak również uwagę na ich potencjał; domaga się – podobnie jak w przeszłości – zachowania szczególnych preferencyjnych warunków wsparcia, elastyczności i specjalnego finansowania budżetowego dla tych typów regionów, a zwłaszcza dla regionów, o których mowa w art. 349 i 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, znajdujących się w szczególnie trudnym położeniu (regiony najbardziej oddalone, w tym obszary rolnicze, bardzo rzadko zaludnione regiony wysunięte najbardziej na północ, które m.in. zmagają się z dużymi odległościami i klimatem typowym dla Północy, regiony wyspiarskie, górskie i przygraniczne), a także korzystniejszych warunków inwestowania w tych regionach dzięki bezpośredniej pomocy lub zwolnieniom podatkowym; wzywa również do opracowania badań na temat zachowania lub wprowadzenia pewnych preferencyjnych form wsparcia dla tych typów regionów, tak aby stosowanie instrumentów polityki spójności zostało dostosowane do ich gospodarek z należytym uwzględnieniem znaczenia działających w nich małych i średnich przedsiębiorstw oraz potrzeby zapewnienia konkurencyjności i równości szans, aby gospodarki tych regionów mogły stać się integralną częścią rynku wewnętrznego UE;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

9. podkreśla, że UE będzie w stanie zachować konkurencyjność wśród globalnej konkurencji tylko wtedy, gdy polityka spójności będzie mogła w pełni wykorzystać potencjał rozwojowy wszystkich regionów, obszarów zurbanizowanych i miast oraz pozostawi regionom wystarczający stopień elastyczności w zakresie reagowania na wyzwania i trudności sprecyzowane w strategii „Europa 2020”; w tym kontekście podkreśla, że celowe wykorzystanie środków pochodzących z funduszy strukturalnych w oparciu o zakrojone na szeroką skalę podejście terytorialne musi ponadto przyczynić się do wyrównania słabości strukturalnych również w silniejszych regionach; podkreśla jednak, że polityka spójności nie stanowi jedynie narzędzia realizacji strategii „Europa 2020” oraz że ciągła koncentracja na podstawowych zasadach polityki spójności przyniesie wartość dodaną w postaci utrzymania osiągnięć tej strategii nawet po zakończeniu jej realizacji;

10. przypomina, że polityka spójności musi być w dalszym ciągu poświęcona spójności terytorialnej i podkreśla, że traktat lizboński dodał do celów spójności gospodarczej i społecznej także „spójność terytorialną”; stwierdza, że cel ten nadal pozostaje nierozłącznie powiązany z wyzwaniami w zakresie spójności gospodarczej i społecznej i zwiększa europejską wartość dodaną polityki spójności; podkreśla wreszcie, że „spójność terytorialna” musi rozgrywać się również poniżej szczebla regionalnego, w szczególności na obszarach miejskich (dzielnic miasta w trudnej sytuacji, zjawisko niekontrolowanego rozwoju miast), również w regionach uznawanych za zamożne;

11. podkreśla, że strategie makroregionalne – pod warunkiem że władze regionalne mają udział w zarządzaniu nimi – stanowią główną szansę wykorzystania potencjału ponadnarodowego, poprawy współpracy między różnymi szczeblami zarządzania i stosowania wspólnego podejścia do wyzwań takich jak ochrona środowiska lub wykorzystanie zasobów i możliwości rozwojowe, co sprzyja skuteczniejszemu, bardziej zrównoważonemu i trwałemu rozwojowi; podkreśla potrzebę skuteczniejszego połączenia programów na rzecz współpracy terytorialnej ze strategiami terytorialnymi, takich jak plany rozwoju regionalnego, strategie rozwoju lokalnego i lokalne plany rozwoju); uważa, że lepsza koordynacja istniejących mechanizmów wsparcia może pozwolić na bardziej celowe wykorzystanie funduszy strukturalnych UE bez konieczności zwiększania środków przeznaczonych na finansowanie tych obszarów współpracy międzyregionalnej; jest ponadto zdania, że nie należy tworzyć nowych instrumentów ani zasobów finansowych bądź struktur wdrażania tych strategii oraz że należy pozostawić bez zmian wsparcie finansowe udzielane regionom na realizację mniejszych projektów rozwojowych; uważa, że w perspektywie silniejszego powiązania polityki spójności z polityką sąsiedztwa można zastosować podejście makroregionalne; zachęca Komisję Europejską i państwa członkowskie do uwzględnienia w większym stopniu terytorialnego wymiaru Europejskiego Funduszu Społecznego, zwłaszcza w odniesieniu do dostępu do rynku pracy;

12. powątpiewa, czy specjalne programy operacyjne dla funkcjonalnych jednostek geograficznych, takich jak grupy samorządów, w tym regiony lokalne lub baseny mórz i koryta rzek, przyniosą dodatkowe korzyści, zwłaszcza przy braku politycznej (także demokratycznie wybranej) instancji o wystarczającej odpowiedzialności za ich wdrażanie; domaga się intensywniejszej koordynacji strategii makroregionalnych, metropolitalno-regionalnych lub przyrodniczo-środowiskowych na szczeblu międzyrządowym i wzywa do odpowiedniego uwzględnienia tych funkcjonalnych jednostek geograficznych w ramach krajowych programów operacyjnych, tak aby ułatwiać wykorzystanie funduszy UE w przypadku międzyregionalnych przedsięwzięć rozwojowych; uważa, że szczególne programy operacyjne powinny stanowić opcję w regionach, w których realizacja na szczeblu poniżej szczebla regionalnego przynosi wartość dodaną w stosunku do programów regionalnych i krajowych oraz gdzie istnieje partnerstwo podmiotów politycznych w celu realizacji celów; w przypadku programów transgranicznych, zgodnie z rozporządzeniem w sprawie EUWT, domaga się włączenia ugrupowań transgranicznych do procesu kształtowania programów operacyjnych;

13. podkreśla kluczową rolę obszarów miejskich, w tym stolic i ich regionów, w osiągnięciu gospodarczych, ekologicznych i społecznych celów strategii „Europa 2020”; sprzyja dynamice, która w poprzednim okresie programowania wystąpiła na korzyść zintegrowanych programów miejskich i podkreśla znaczenie bieżących doświadczeń; domaga się wsparcia modelowych koncepcji i przedsięwzięć na podstawie zintegrowanych planów rozwoju i wielostronnego dowartościowania relacji między miastami a obszarami wiejskimi funkcjonalnie z nimi powiązanych; uważa, że zwiększenie spójności między tymi obszarami jest szczególnie ważne w kontekście podejmowania problemów terenów zamieszkałych przez społeczności w niekorzystnym położeniu; podkreśla w związku z tym, że największe różnice społeczno-ekonomiczne często występują w miastach, a miasta o obszarach ubóstwa i biedy znajdują się również w bogatych regionach;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

14. podkreśla, że miasta, jako centra i czynniki wzrostu, mogą w kluczowy sposób przyczynić się do rozwoju danego regionu; podkreśla jednocześnie potrzebę udziału ośrodków wiejskich w zintegrowanych rozwiązaniach dla danej funkcjonalnej jednostki geograficznej poprzez wspieranie partnerstwa i sieci; podkreśla szczególne wymogi większych ośrodków miejskich w odniesieniu do złożoności ich funkcji społecznych, gospodarczych i związanych ze środowiskiem; w tym kontekście zwraca uwagę na endogeniczny potencjał obszarów wiejskich i podmiejskich jako szansę na rozwój nie tylko wokół aglomeracji i dużych miast; dostrzega ponadto szansę dla rozwoju gospodarczego obszarów o szczególnie utrudnionych warunkach poprzez właściwe wykorzystanie i wsparcie endogenicznego potencjału obszarów wiejskich, w tym ich walorów środowiskowych i kulturowych; uważa również, że w ramach polityki strukturalnej i polityki spójności partnerstwo między obszarami wiejskimi i miejskimi w większym stopniu należy postrzegać w kategoriach zapewnienia na obszarach wiejskich takich samych warunków rozwoju i jakości życia, pod względem czynników społecznych i gospodarczych; biorąc pod uwagę dynamiczny wpływ miast na rozwój gospodarczy regionów i pobudzanie gospodarki na przyległych obszarach wiejskich, wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania zasobów niezbędnych do wdrażania wymaganych przedsięwzięć miejskich i podmiejskich;

15. odrzuca stosowanie obowiązkowych kwot, zwłaszcza w przypadku krajowych przydziałów w ramach programów EFS i EFRR, dla rozwoju lokalnego i rozwoju miast, obszarów wiejskich oraz innych kategorii aglomeracji przestrzennych lub obszarów funkcjonalnych, gdyż mogłoby to zapewnić większą masę krytyczną działań; uważa, że obligatoryjne określanie miast i innych obszarów kwalifikujących się do wsparcia już w programach operacyjnych stanowi opcję, która powinna uzyskać priorytet wówczas, gdy metoda ta zapewnia wartość dodaną i koncentrację pomocy, przy czym kwestie te należy negocjować w oparciu o zasady wielopoziomowego zarządzania; jest zdania, że państwom członkowskim i regionom należy przyznać więcej odpowiedzialności za opracowanie procedur wyboru ukierunkowanych na konkurencję i osiągnięcia;

16. podkreśla, że w ramach polityki strukturalnej i polityki spójności nie może dochodzić do jednostronnego uprzywilejowania typów regionów; domaga się, aby partnerstwo między obszarami wiejskimi i miejskimi w większym stopniu postrzegać w kategoriach relacji społecznych, gospodarczych i środowiskowych;

17. podkreśla, że w ramach finansowania ze środków strukturalnych i funduszy spójnościowych należy również brać pod uwagę wyzwania oświatowe, kulturalne i społeczno-polityczne określone w strategii „Europa 2020”, realizując jednocześnie nadrzędne cele UE w zakresie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, zapisane w traktacie, i przestrzegając zasady pomocniczości; jest jednak zdania, że całkowita europeizacja odpowiednich obszarów polityki skazana jest na niepowodzenie ze względów finansowych; domaga się zatem dalszego rozwoju miejscowych modelowych podejść lokalnych przy zachowaniu obecnych kompetencji na szczeblu krajowym i regionalnym;

18. podkreśla również, że polityka spójności nie może stać się narzędziem lub instrumentem służącym zagadnieniom sektorowym, takim jak strategii polityczne na rzecz badań i rozwoju, innowacji przemysłowych i zwalczania zmiany klimatu, ponieważ oznaczałoby to rozproszenie jej pierwotnego celu i ograniczenie jej stosowania w zakresie wspierania potencjału rozwojowego regionów, który ma podstawowe znaczenie dla zbliżenia regionów znajdujących się w najbardziej niekorzystnym położeniu do regionów najbardziej rozwiniętych;

19. domaga się w szczególności w obliczu konieczności zwrotu w kierunku energii ze źródeł odnawialnych i dyskusji na temat klimatu zwiększonego wkładu polityki spójności w szybki rozwój technologii środowiskowej i energii ze źródeł odnawialnych; uważa, że powinien to być jeden z priorytetów, jeżeli w ramach programów będą dostępne wystarczające kwoty, a koncentrowanie się na odnawialnych źródłach energii przyniesie wartość dodaną na szczeblu UE w oparciu o plany dotyczące zdecentralizowanych koncepcji energetycznych obejmujących wydajne technologie magazynowania energii w regionach; opowiada się za wykorzystaniem potencjału gospodarki regionalnej w tej dziedzinie;

20. dostrzega możliwości funduszy strukturalnych we wspieraniu inwestycji w infrastrukturę energetyczną, które jednak powinny być dostępne jedynie w regionach, gdzie rynkowe rozwiązania w zakresie dostaw energii są znacznie ograniczone z przyczyn politycznych i geograficznych; domaga się ponadto, aby wsparcie z funduszy strukturalnych zawsze wiązać ze wzmocnieniem wewnętrznego rynku energii i bezpieczeństwem dostaw, a także zasadą podziału odpowiedzialności finansowej;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

21. również w odniesieniu do koniecznego wypełniania luk oraz zmniejszenia zatorów w transeuropejskiej sieci bazowej osi transportowych o znaczeniu europejskim, zwłaszcza w regionach przygranicznych, które dotychczas były w tym kontekście znacznie zaniedbywane, zauważa potrzebę wprowadzenia odpowiedzialności w dziedzinie polityki spójności;

22. podkreśla, że transeuropejskie sieci transportowe odgrywają decydującą rolę dla spójności regionów europejskich, więc należy położyć nacisk na ich rozbudowę i poprawić dostęp do infrastruktury TEN, autostrad morskich i klasyfikowanych dróg europejskich w szczególności w regionach przygranicznych i regionach najbardziej oddalonych; wzywa do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zapewnienia wystarczającego finansowania i zagwarantowania realizacji we właściwym czasie priorytetowych projektów TEN-T; sugeruje, że niektóre transgraniczne przedsięwzięcia infrastrukturalne powinny zostać uznane za przedsięwzięcia priorytetowe kwalifikujące się do uzyskania finansowania w ramach celu 1, 2 i 3 z obowiązkowo przysługującym prawem składania pierwszego wniosku na szczeblu regionalnym w przypadku tego rodzaju działań oraz równym udziałem regionów przygranicznych i władz lokalnych w procesie planowania;

23. zachęca do stosowania zasobów krajowych, biorąc pod uwagę wartość dodaną takich działań dla zwiększania konwergencji regionalnej, spójności terytorialnej i działań rozwojowych, takich jak turystyka, które mają znaczenie dla regionów oddalonych, takich jak regiony wyspiarskie;

24. wspiera rozwój gospodarczy i zatrudnienie w MŚP oraz w mikroprzedsiębiorstwach; dlatego zwraca się z prośbą o to, by podstawowe zasady programu Small Business Act dla Europy (SBAE), tj. „najpierw myśl na małą skalę” i „tylko raz”, zostały uznane za jedną z podstaw polityki spójności i uważa, że zasady te powinny być stosowane przez państwa członkowskie i regiony przy opracowywaniu przez nie programów operacyjnych;

Struktury celowe i ramy programowania

25. podkreśla, że kluczowe elementy strategii „Europa 2020” (innowacja, edukacja, energia, środowisko, zatrudnienie, konkurencyjność, kwalifikacje, zwalczanie ubóstwa) stanowią już część składową polityki spójności i polityki strukturalnej; jest zdania, że wyzwania strategii „Europa 2020” bardzo dobrze integrują się w system trzech sprawdzonych struktur docelowych (konwergencja, konkurencyjność regionalna i zatrudnienie oraz europejska współpraca terytorialna), który dowiódł swojej skuteczności;

26. podkreśla, że inwestowanie w innowacje i edukację również może przyczynić się do wzrostu; podkreśla jednak, że konieczne jest współdziałanie odpowiedniej infrastruktury (transport, internet szerokopasmowy, energia) z właściwymi instytucjami (zrównoważone połączenie inwestycji publicznych z konsolidacją fiskalną w przypadku środków makroekonomicznych, usługi e-administracji, transgraniczne uczenie się);

27. jest zdania, że także rozwój podstawowej infrastruktury należy postrzegać jako zgodny ze strategią „Europa 2020”, ponieważ dopiero konkurencyjne sieci transportowe, energetyczne i komunikacyjne, a także infrastruktura gospodarki odpadami dają regionom konwergencji możliwość przyczynienia się do realizacji celów strategii „Europa 2020”, wobec czego musi istnieć pewna elastyczność w odniesieniu do interpretacji tych celów przez najsłabsze i najbardziej potrzebujące regiony;

28. podkreśla, że EFS jest najważniejszym instrumentem służącym wdrożeniu społecznego wymiaru strategii „Europa 2020” oraz może istotnie przyczynić się do osiągnięcia głównych celów tej strategii, mianowicie celów dotyczących zatrudnienia, przejścia na zrównoważoną gospodarkę, obniżenia liczby osób przedwcześnie kończących naukę oraz walki z ubóstwem, dyskryminacją i wykluczeniem społecznym, a także do znalezienia odpowiedzi na problemy osób w różnych sytuacjach społecznych; podkreśla w związku z tym, że oprócz PKB w analizie SWOT pożyteczne byłyby również inne wskaźniki społeczne;

29. uważa, że EFS ma kluczowe znaczenie dla polityki spójności i może przyczynić się do zwiększenia jej wkładu w osiągnięcie celów określonych w strategii „Europa 2020”, w tym również w dziedzinie zrównoważonego wzrostu poprzez wsparcie MŚP w tworzeniu zielonych miejsc pracy;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

30. uważa, że zwalczanie dyskryminacji na rynku pracy, czy to dyskryminacji ze względu na płeć, orientację seksualną, przynależność etniczną, wiek, niepełnosprawność, czy też miejsce zamieszkania ma kluczowe znaczenie dla promowania prawdziwej równości szans; zwraca uwagę, że zwiększenie wskaźnika zatrudnienia kobiet ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celu dotyczącego zatrudnienia, określonego w strategii „Europa 2020” oraz że w związku z tym należy usunąć wszystkie przeszkody utrudniające kobietom dostęp do rynku pracy; podkreśla, że EFS powinien udostępnić odpowiednie środki na rozwiązanie problemu nierównego traktowania ze względu na płeć na rynku pracy;

31. jest zdania, że PKB nadal powinien pozostawać głównym kryterium określającym obszary o najwyższej potrzebie dofinansowania (PKB na mieszkańca poniżej 75 % średniej UE) i w razie potrzeby państwa kohezyjne (DNB na mieszkańca poniżej 90 % średniej UE); uważa, że właściwe organy krajowe i regionalne powinny mieć możliwość stosowania – na odpowiednim szczeblu decyzyjnym, w odniesieniu do każdego celu i w sposób odzwierciedlający koncentrację geograficzną – dodatkowych wskaźników, które należy uzgodnić w umowach o partnerstwie rozwojowym i inwestycyjnym i dzięki którym będzie się oceniać wyzwania społeczne, gospodarcze, środowiskowe, demograficzne i geograficzne;

32. domaga się, aby polityka spójności zgodnie z założeniem traktatu lizbońskiego w dalszym ciągu kierowana była do regionów najslabiej rozwiniętych; podkreśla, że w ramach celu 1 (konwergencja) do najbardziej potrzebujących regionów należy skierować stosowną część środków, uwzględniając powagę ich problemów rozwojowych;

33. wzywa do ograniczenia okresów finansowania dla regionów, którym po kilku okresach programowania, pomimo otrzymania maksymalnego wsparcia finansowego, nie udaje się osiągnąć postępów zmierzających do znaczącej poprawy sytuacji gospodarczej, społecznej i ekologicznej;

34. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji na cały następny okres programowania, która umożliwi udzielanie w sposób elastyczny miarodajnej i proporcjonalnej pomocy przejściowej regionom nieobjętym już celem „konwergencja”, aby uwzględnić ich specyficzną sytuację, a także regionom, których PKB na mieszkańca wynosi 75–90 % średniej UE, przez co zaliczają się one do kategorii pośredniej, aby uniknąć problemu nierównego traktowania regionów mimo podobieństwa sytuacji, w jakiej się znalazły; uważa, że to szczegółowe rozwiązanie musi zastąpić obecny system „wycofywania” i „wprowadzania”, dzięki czemu powstanie sprawiedliwy system lepiej przystosowany do radzenia sobie z negatywnymi skutkami kryzysu gospodarczego i finansowego w regionach oraz dojdzie do wzmocnienia poczucia sprawiedliwości i solidarności, a więc podstawowych wartości, na których opiera się polityka spójności; podkreśla, że owych środków przejściowych na potrzeby następnego okresu programowania nie należy wprowadzać kosztem obecnych regionów konwergencji (cel 1) i konkurencyjności (cel 2) ani kosztem celu, jakim jest europejska współpraca terytorialna (cel 3);

35. wzywa do wzmocnienia celu 2 (konkurencyjność regionalna i zatrudnienie) poprzez nadanie mu charakteru horyzontalnego, aby osiągać wyniki odnośnie do ograniczonej liczby priorytetów UE, takich jak wsparcie dla MŚP, innowacje ekologiczne, gospodarki lokalne, oświata i szkolenia, infrastruktura, zrównoważona mobilność, odnawialne źródła energii i dostawy energii, oszczędne gospodarowanie zasobami i integracja społeczna; podkreśla, że należy utrzymać i w dalszym ciągu rozwijać sprawdzony system gwarantujący, że lepiej rozwinięte regiony są w stanie likwidować regionalne przeszkody strukturalne, ograniczać różnice terytorialne, przyczyniać się do realizacji wspólnych europejskich celów i podejmować przyszłe wyzwania, korzystając ze struktur, które są w stanie elastycznie reagować na zmieniające się okoliczności, w tym m.in. z klastrów innowacyjnych i konkurencji o dofinansowanie w tych regionach; w przypadku obszarów w dużym stopniu dotkniętych przemianą strukturalną wzywa do wprowadzenia dodatkowych instrumentów, które mogą przyczyniać się do usprawnień społeczno-ekonomicznych i infrastrukturalnych; w związku z tym podkreśla, że powinno się opracowywać strategie o wystarczającej elastyczności, aby móc uwzględnić problemy i charakterystykę poszczególnych regionów;

36. wzywa do podjęcia działań, aby zapewnić regionom bardziej rozwiniętym możliwości modernizacji ich kapitału społecznego i ekonomicznego, a także podejmowania kwestii obszarów ubóstwa i niedostatecznego rozwoju gospodarczego;

37. jest zdecydowanie zdania, że należy wzmocnić cel 3 współpracy „terytorialnej” na wszystkich granicach wewnętrznych UE i w jego trzech wymiarach (transgranicznym, międzyregionalnym, transnarodowym) i domaga się podwyższenia udziału funduszy strukturalnych do 7 %; domaga się, aby przyznawanie

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

środków na każdy program współpracy terytorialnej odbywało się na podstawie zharmonizowanych kryteriów, aby odpowiedzieć w strategiczny i zintegrowany sposób na potrzeby i specyfikę każdego objętego terenu i obszaru geograficznego; podkreśla rolę regionów przygranicznych w osiągnięciu celów „Europa 2020”; uważa, że istnieje potrzeba usprawnienia koordynacji między sieciami transeuropejskimi, w szczególności sieciami transportowymi i energetycznymi a infrastrukturą transgraniczną, a także potrzeba wyższych dotacji dla tych sieci zgodnie z europejskimi priorytetami, wobec czego apeluje o odpowiednie zwiększenie wsparcia dla wszystkich regionów przygranicznych; apeluje o uproszczenie przepisów wykonawczych regulujących wdrażanie programów celu 3, w oparciu o zasadę proporcjonalności, a także o opracowane wspólne zasady kwalifikacji, z których wszystkie stawiają takim programom warunek uzyskania większej skuteczności i widoczności; podkreśla potrzebę ścisłego zaangażowania decydentów na szczeblu lokalnym, ponieważ tylko w ten sposób możliwe jest wdrożenie programów;

38. uważa, że EUWT stanowi jedyny w swoim rodzaju, niezwykle cenny instrument zarządzania terytorialnego, który odpowiada potrzebom uporządkowanej współpracy i musi być promowany jako narzędzie służące ustanowieniu systemów transgranicznego zarządzania gwarantujących odpowiedzialność za poszczególne strategie polityczne na szczeblu regionalnym i lokalnym;

39. zdecydowanie odrzuca wszystkie propozycje nacjonalizacji polityki spójności lub nadania jej charakteru sektorowego; jest zdania, że nowe fundusze tematyczne (klimat, energia, transport) zagrażałyby sprawdzonej zasadzie podziału odpowiedzialności w zakresie zarządzania i zintegrowanym programom rozwojowym, a także możliwościom tworzenia synergii i skuteczności interwencji i w ten sposób wkładowi regionów w realizację celów strategii „Europa 2020”;

40. zdecydowanie opowiada się za pozostaniem EFS częścią polityki spójności, gdyż tylko w ten sposób można opracować i wdrożyć całościowe strategie na rzecz przezwyciężenia problemów gospodarczych i społecznych;

41. popiera Komisję w jej dążeniu do zadbania o to, aby EFS był silniejszy, skuteczniejszy i bardziej widoczny; w tym celu wzywa Komisję i państwa członkowskie do osiągnięcia porozumienia w ramach negocjacji dotyczących niezbędnej wysokości wkładu EFS do funduszy strukturalnych;

42. jest zdania, że wydajność Europejskiego Funduszu Społecznego należy zwiększyć przede wszystkim poprzez zastosowanie zachęt, a nie sankcji;

43. podkreśla, że kryzys gospodarczy, iż potrzeba podjęcia działań w sektorach podlegających Europejskiemu Funduszowi Społecznemu stała się jeszcze bardziej pilna, w szczególności w celu promowania zatrudnienia, zmiany profilu zawodowego, włączenia społecznego i zmniejszenia ubóstwa;

44. podkreśla, że EFS stanowi kluczowe wsparcie dla strategii politycznych dotyczących rynku pracy, takich jak strategie zapobiegania oraz strategie lokalne, a także strategie, które pomagają młodym ludziom wejść na rynek pracy i zwalczają bezrobocie; podkreśla, że państwa członkowskie powinny wykorzystywać EFS do inwestowania w rozwój kompetencji, edukację (w tym edukację przedszkolną), uczenie się przez całe życie, działania ukierunkowane na przekwalifikowanie i zmianę profilu zawodowego i podkreśla, że fundusz odgrywa ważną rolę w pobudzaniu wszystkich wymiarów włączenia społecznego, w tym w odniesieniu do grup znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji i podatnych na zagrożenia;

45. wzywa Komisję do zintensyfikowania podejmowanych w ramach EFS działań mających na celu promowanie integracji na rynku pracy; zachęca państwa członkowskie, aby przez edukację inwestowały w dzieci od jak najmłodszego wieku, a następnie aby wprowadziły poradnictwo szkolne oparte na lokalnych i regionalnych możliwościach zatrudnienia oraz uczenie się przez całe życie w celu umożliwienia pracownikom dostosowania ich kompetencji do wymagań rynku pracy, jednocześnie wdrażając środki mające na celu zwalczanie bezrobocia wśród młodych ludzi oraz ubóstwa występującego wśród osób mających pracę, a także opracowując programy dopasowane do potrzeb pomocy osobom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji i najbardziej wrażliwym grupom społecznym, takim jak Romowie, migranci, osoby niepełnosprawne oraz osoby przedwcześnie kończące naukę, w celu promowania skutecznego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz gospodarki europejskiej opartej na wiedzy;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

46. wzywa do zwrócenia większej uwagi na podmioty, które dotknięte są głębokim ubóstwem i często napiętymi relacjami w związku ze współistnieniem większości i mniejszości kulturowych na szczeblu subregionalnym, a także apeluje o dodatkowe wsparcie techniczne dla tych podmiotów; uważa, że takie podmioty subregionalne mogą z łatwością stać się enklawami głębokiego ubóstwa zagrożonymi segregacją nawet w obrębie regionów, które nie zawsze znajdują się poniżej średnich statystycznych; zauważa, że należy podjąć wzmożone starania na rzecz rozwoju takich podmiotów subregionalnych;

47. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na okres finansowania 2007–2013 niektóre państwa członkowskie po raz pierwszy opracowały również w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego programy operacyjne obejmujące wszystkie obszary docelowe;

48. podkreśla, że nieocenione doświadczenia zdobyte w związku z inicjatywą wspólnotową EQUAL są w dalszym ciągu istotne, zwłaszcza w odniesieniu do łączenia środków lokalnych i regionalnych oraz ogólnounijnej wymiany najlepszych praktyk;

49. wskazuje na synergię zintegrowanych podejść lokalnych i regionalnych do kwestii rozwoju, w szczególności w połączeniu EFS z EFRR, i domaga się wprowadzenia wspólnych zasad kwalifikowalności oraz zwiększenia i ułatwienia możliwości finansowania krzyżowego między tymi funduszami, zwłaszcza w odniesieniu do zintegrowanego planowania rozwoju na konkretnym obszarze; wspiera wprowadzenie opcji wielofunduszowych programów operacyjnych, które jeszcze bardziej ułatwiłyby stosowanie zintegrowanych podejść; wzywa ponadto do lepszej synergii między EFR a EFRR;

50. dążąc do zwiększania synergii, apeluje o większą integrację politycznych strategii sektorowych (transport, energetyka, badania naukowe, ochrona środowiska, edukacja) w ramach polityki spójności i polityki strukturalnej, aby osiągnąć większą skuteczność i lepszą koordynację funduszy strukturalnych, CIP i programów ramowych w zakresie badań i rozwoju; jest zdania, że wielofunduszowe programowanie mogłoby przyczynić się do podejmowania działań w bardziej zintegrowany sposób i zwiększyłyby skuteczność działań podejmowanych w ramach tych różnych funduszy; uważa, że krajowe lub regionalne partnerstwo na rzecz rozwoju jest odpowiednim instrumentem do scalenia różnorodnych strategii politycznych; pod tym względem podkreśla konieczność wyznaczenia przejrzystych celów i stwierdzenia, czy cele te zostały osiągnięte w państwach członkowskich;

51. proponuje nadanie wymiaru terytorialnego strategiom w dziedzinie badań i rozwoju; podkreśla wobec tego znaczenie, jakie ma przystosowanie polityki spójności oraz polityki badań naukowych i innowacji do specyficznych potrzeb poszczególnych obszarów, ponieważ większe włączenie władz regionalnych i lokalnych w przygotowania i realizację funduszy rozwoju regionalnego oraz programów w dziedzinie badań i innowacji ma zasadnicze znaczenie ze względu na niemożność stosowania tej samej strategii rozwoju we wszystkich regionach;

52. domaga się wspólnych ram strategicznych dla EFRR, EFS, Funduszu Spójności, EFRROW i EFR na okres po 2013 r.; jest zdania, że należy położyć większy nacisk na model zharmonizowanego podejścia regulacyjnego (administracja, kwalifikowalność, rachunkowość, przepisy w zakresie sprawozdawczości) przy pomocy wspólnego rozporządzenia ramowego; podkreśla pod tym względem znaczenie wspólnego i sprawnego funkcjonowania różnorodnych funduszy dla osiągnięcia wyników; apeluje do Komisji o wprowadzenie niezbędnych korekt, które w miarę możliwości pozwolą takim funduszom wzajemnie się uzupełniać;

53. apeluje do Rady i Parlamentu o przyjęcie nowych wspólnych ram strategicznych zgodnie ze zwykłą procedurą legislacyjną na podstawie art. 177 TFUE;

54. jest zdania, że EFS należy włączyć do wspólnych ram strategicznych, nie zmieniając przy tym jego szczególnych zasad działania ani przepisów oraz zachowując odpowiednie zasoby; wzywa Komisję, aby wzmocniła rolę EFS, zwiększyła jego widoczność i uprościła kontrolę budżetową przez opracowanie łatwych i skutecznych procedur współpracy między organami zarządzającymi a podmiotami kontroli budżetowej;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

55. sugeruje w tych ramach zbadanie ponownego wdrożenia programów EFRROW dotyczących regionów (istniejące osie wsparcia 3 i 4); jest jednak przeciwny, aby powodowało to zmniejszenie środków przeznaczonych na EFRR i EFRROW; apeluje o przyjęcie wiążących standardów dla państw członkowskich i regionów służących stworzeniu zharmonizowanych struktur administracyjnych funduszy strukturalnych UE i regionalnych programów rozwoju obszarów wiejskich;

56. apeluje o przegląd rozporządzenia w sprawie współpracy transgranicznej na zewnętrznych granicach oraz obecnego Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) w celu zintegrowania odnośnych funduszy w ramach celu 3 (europejska współpraca terytorialna);

57. przyjmuje z zadowoleniem cele proponowanych przez Komisję umów o partnerstwie na rzecz rozwoju i inwestycji (zamiast wcześniejszych poszczególnych narodowych strategicznych ram odniesienia) między UE a państwami członkowskimi; domaga się określenia kluczowych priorytetów inwestycyjnych służących wdrożeniu strategii „Europa 2020” i kolejnych celów w zakresie polityki spójności; uważa za konieczne jak najszybsze sprecyzowanie konkretnego podziału kompetencji pomiędzy zaangażowanymi szczeblami i domaga się zachowania kompetencji krajowych lub regionalnych i lokalnych zgodnie z zasadą pomocniczości; apeluje o przyjęcie wyraźnego zobowiązania do odpowiedniego angażowania partnerów w umowy o partnerstwie na rzecz rozwoju i inwestycji;

58. wspiera zachowanie programów operacyjnych jako najważniejszego narzędzia wdrażania dokumentów strategicznych w postaci konkretnych priorytetów inwestycyjnych; domaga się w tym przypadku wyznaczenia jasnych i mierzalnych celów;

59. domaga się wiążącego włączenia władz lokalnych i regionalnych oraz ich stowarzyszeń, zgodnie z systemami konstytucyjnymi i instytucjonalnymi poszczególnych państw członkowskich, we wszystkie etapy wdrażania polityki spójności (planowanie strategiczne, zdefiniowanie i negocjowanie umów w sprawie partnerstw na rzecz rozwoju i działalności inwestycyjnej oraz programów operacyjnych, monitorowanie i ocena) w ustrukturyzowany i systematyczny sposób; uważa za niezbędne zamieszczenie odpowiednich sformułowań w rozporządzeniach dotyczących funduszy strukturalnych;

60. uważa, że w celu zwiększenia skuteczności przyszłej strategii wykorzystania EFS należy uwzględnić regionalne i lokalne szczeble zarządzania, które są zdolne dostosować cele strategiczne do szczególnych cech terytorialnych na podstawie zorganizowanego dialogu ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami;

61. wspiera proponowany przez Komisję system priorytetów tematycznych; im niższy poziom rozwoju danego państwa członkowskiego lub regionu, tym szerzej powinna być ujęta taka lista priorytetów, przy czym należy uwzględnić specyficzne potrzeby regionu i zapewnić, że wdrażanie takiego tematycznego podejścia do programowania funduszy strukturalnych i spójności nie przyniesie szkody zintegrowanemu podejściu ukierunkowanemu na konkretny obszar;

62. wzywa państwa członkowskie, w przypadku niektórych priorytetów obligatoryjnych dla wszystkich państw członkowskich, do włączenia do ich obszarów priorytetowych sektora innowacji, infrastruktury, transportu i ochrony zasobów naturalnych, pozostawiając jednak pewien stopień elastyczności przy podejmowaniu decyzji, z uwzględnieniem również zakresu programów, sytuacji wyjściowej poszczególnych regionów oraz rezultatów, które mają zostać osiągnięte, tak aby priorytety te były dostosowane do specyficznych potrzeb każdego regionu; w związku z tym podkreśla konieczność szerokiego zrozumienia innowacji w kontekście projektu przewodniego Unii innowacji; zwraca uwagę, że MŚP są głównym źródłem zatrudnienia w UE oraz inkubatorem pomysłów biznesowych; podkreśla, że należy utrzymać i wzmacniać wsparcie dla MŚP w świetle ich kluczowej roli we wdrażaniu strategii „Europa 2020”; podkreśla, że w związku z inicjatywą „Unia innowacji” należy przyjąć szeroką definicję „innowacyjności”, a jednocześnie w dalszym ciągu ułatwiać MŚP dostęp do środków finansowych; podkreśla, że kolejne priorytety należy proponować i wdrażać na zasadzie dobrowolności i w zgodzie z zasadą pomocniczości; domaga się, aby energia, edukacja i działania w zakresie zwalczania ubóstwa zostały uwzględnione wśród proponowanych priorytetów;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

63. domaga się unikania opóźnień rozpoczęcia programów i zasadniczo szybszej realizacji procedur decyzyjnych i ewaluacyjnych; podkreśla, że ma to ogromne znaczenie zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw; domaga się w tym celu poprawy wyposażenia technicznego w zaangażowanych jednostkach administracyjnych oraz ich bliższego wzajemnego połączenia, ograniczenia wymogów publikacji i znacznego skrócenia terminów zaproszeń do składania ofert i wniosków; zwraca się do Komisji o ocenę możliwości utworzenia obszarów priorytetowych w celu sprawdzenia nowych uregulowań na mniejszą skalę, jeszcze zanim będą one obowiązywały pozostałe regiony, ażeby zidentyfikować ewentualne problemy związane z wdrażaniem;

Zachęty, warunkowość, zorientowanie na wyniki, współfinansowanie, opcje finansowania

64. domaga się powiązania wypłat w ramach umów o partnerstwie na rzecz rozwoju i inwestycji z pewnymi szczególnymi zobowiązaniami ustalonymi ex ante w ramach dialogu między Komisją i państwami członkowskimi; jest zdania, że te warunki ex ante muszą zobowiązywać państwa członkowskie do wdrażania reform w celu zapewnienia wydajnego wykorzystania środków wsparcia w dziedzinach bezpośrednio związanych z polityką spójności, że w razie konieczności należy o to zaapelować do państw członkowskich i że należy uzależnić fundusze od tych warunków; wzywa do umożliwienia podmiotom zaangażowanym w zarządzanie programami operacyjnymi zmiany uwarunkowań; uważa za stosowne połączenie zwłaszcza powiązania z prawidłowym wdrażaniem już przyjętego prawodawstwa UE (przepisy dotyczące cen, procedury przetargowe, transport, środowisko, zdrowie i inne) w celu zapobiegania nieprawidłowościom i zapewnienia wydajności; odrzuca jednak standardy wymagające od państw członkowskich przeprowadzania fundamentalnych reform społecznych i gospodarczych; wszystkie warunki powinny być w pełni zgodne z zasadami pomocniczości i partnerstwa;

65. uważa, że żadne nowe warunki nie mogą nakładać dodatkowych obciążeń administracyjnych na zaangażowane podmioty; zachęca do rozwoju spójnych, standardowych systemów uwarunkowań zarówno dla EFRR, jak i EFS, które można poddać obiektywnej ocenie;

66. uważa, że Komisja jest odpowiedzialna za ustanowienie przepisów warunkujących i ich kontrolę oraz zachęca do opracowywania odpowiednich planów działania dla państw członkowskich i regionów;

67. przyjmuje z zadowoleniem propozycję Komisji dotyczącą większego zorientowania polityki spójności na wyniki przez określenie ex ante odpowiednich standardów docelowych i wskaźników; podkreśla, że może tu być mowa jedynie o nielicznych, jasno zdefiniowanych i mierzalnych wskaźnikach pozostających w bezpośrednim związku skutkowym ze wsparciem, które należy uzgodnić wspólnie z regionami lub państwami członkowskimi; uważa jednak, że ogół narzędzi i kryteriów proponowanych w celu przeprowadzenia oceny realizacji powinien w dalszym ciągu opierać się na jakościowym podejściu do programów;

68. uważa, że wskaźniki określające dotacje regionalne w ramach funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności muszą opierać się na najnowszych danych statystycznych Eurostatu, aby w pełni uwzględnić gospodarczy i społeczny wpływ kryzysu na regiony;

69. wzywa do zwiększenia skuteczności i przejrzystości EFS przez podejmowanie działań ukierunkowanych na wyniki i wzywa do określenia jasnych i wymiernych celów i wskaźników wyników ex ante, bezpośrednio związanych z celem finansowania, które oceniają przede wszystkim postępy w zwalczaniu ubóstwa i wykluczenia społecznego oraz w integracji na wysokiej jakości rynku pracy; uważa, że w procesie określania tych celów i wskaźników powinny być zaangażowane zainteresowane strony na wszystkich szczeblach zarządzania oraz że wskaźniki należy wyraźnie określić odpowiednio wcześniej przed zapewnieniem środków, aby zarówno państwa członkowskie, jak i Komisja mogły ocenić osiągnięte wyniki i wykorzystać zdobyte doświadczenie w kolejnej fazie planowania; popiera propozycję Komisji, by uzależnić przydział środków z Europejskiego Funduszu Społecznego od warunkowości ex ante, w tym od warunku wstępnego dotyczącego transpozycji prawodawstwa UE i celów UE, które są niezbędne dla pomyślnego

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

wykorzystania środków z Europejskiego Funduszu Społecznego oraz przeprowadzenia reform strukturalnych, a także dla zapewnienia odpowiednich zdolności administracyjnych; podkreśla, że ukierunkowanie na wyniki nie może prowadzić do dyskryminacji drobnych beneficjentów ani do powstania nowych przeszkód utrudniających wykonawcom dostęp bądź nowych zagrożeń;

70. uważa publiczne i prywatne współfinansowanie za jedną z podstawowych zasad polityki spójności; domaga się zbadania maksymalnego udziału środków UE, który powinien być bardziej uzależniony od regionalnego poziomu rozwoju, europejskiej wartości dodanej i rodzaju działań i musi zostać odpowiednio podwyższony lub obniżony;

71. wzywa państwa członkowskie i regiony do wcześniejszego zaplanowania środków przeznaczonych na współfinansowanie oraz do wzmocnienia inżynierii finansowej;

72. w związku z bezpośrednimi subwencjami dotyczącymi działalności operacyjnej domaga się uwzględnienia faktu, iż zwłaszcza w przypadku większych przedsiębiorstw polityka spójności finansuje raczej dodatkowe efekty, zamiast odnosić się do miejsca działalności; domaga się w związku z tym skoncentrowania subwencji dotyczących dużej prywatnej działalności operacyjnej na inwestycjach w badania i rozwój lub oferowania ich, częściej niż obecnie, pośrednio poprzez wsparcie rozwoju infrastruktury; domaga się ponadto jasnego przepisu w ogólnym rozporządzeniu dotyczącym funduszy strukturalnych, które to regulacje wykluczałyby wszelkie finansowanie europejskie wobec przenoszenia działalności wewnątrz UE, znacznego obniżenia progu kontroli tego rodzaju inwestycji, wykluczenia dużych przedsiębiorstw z bezpośrednich subwencji i ograniczenie czasu trwania działalności do 10 lat;

73. uznaje efekt dźwigni i potencjał mobilizacyjny nowych instrumentów finansowania, opowiada się ogólnie za zwiększonym finansowaniem w formie pożyczek i domaga się rozszerzenia odnawialnych instrumentów finansowych na te obszary wsparcia, które okażą się odpowiednie; domaga się w tym celu uproszczeń i zwiększenia pewności prawnej przez cały okres wsparcia, a także ustanowienia katalogu unijnego określającego, na jakie przedsięwzięcia udzielane są pożyczki, a na jakie dotacje; apeluje o zapewnienie instrumentom elastyczności, aby mogły one faktycznie służyć wszystkim regionom i miastom; jest zdania, że odpowiedzialność za wykorzystanie środków powinna przechodzić na szczebel krajowy lub poziom danego przedsięwzięcia najpóźniej po upływie jednego okresu wsparcia; zauważa, że nie wszystkie państwa członkowskie przyjęły w obecnym okresie zdecentralizowane podejście do wdrażania takich instrumentów finansowych, jak JESSICA; podkreśla konieczność zapewnienia bezpośredniego dostępu miastom;

74. podkreśla, że wsparcie poprzez subwencje musi zawsze pozostać środkiem do wyboru i że podmioty lokalne muszą być zobowiązane do zastosowania odpowiedniego w danej sytuacji połączenia rodzajów finansowania zgodnie z wymogami regionalnymi;

75. jest zdania, że EBI powinien odgrywać większą rolę w przypadku finansowania infrastruktury TEN; domaga się większej liczby inicjatyw dla samodzielnych rozwiązań w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego; dostrzega znaczącą odpowiedzialność Parlamentu Europejskiego za należytą przejrzystość, a także działania decyzyjne i kontrolne;

76. z zadowoleniem przyjmuje skuteczną współpracę między EBI a Komisją we wdrażaniu trzech wspólnych inicjatyw – JESSICA, JEREMIE i JASMINE – które powinny zwiększyć wydajność i skuteczność polityki spójności oraz usprawnić funkcjonowanie funduszy strukturalnych; wzywa Komisję do dalszego czynnego podejmowania z EBI wspólnych inicjatyw, zwłaszcza w obszarze polityki spójności, w celu zapewnienia wsparcia finansowego dla MŚP;

77. dostrzega w subwencjach globalnych na szczeblu poniżej regionów stosowne narzędzie dla samodzielnych strategii innowacyjnych zgodnie z europejskimi celami polityki regionalnej;

78. odrzuca jednak kwotowania lub wymogi dotyczące dotacji globalnych, ponieważ mogłyby one udaremnić określenie nadrzędnych priorytetów dostosowanych do wymogów regionów;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

Budżet, procesy finansowe, zmniejszenie biurokracji, dyscyplina budżetowa, kontrola finansów

79. jest zdania, że ustanowienie siedmioletnich okresów programowania sprawdziło się w przypadku polityki spójności i że powinny one zostać zachowane przynajmniej do końca następnego okresu planowania (2020 r.); domaga się jednak systemu służącego szybszej ponownej strategicznej ocenie warunków wyjściowych w celu umożliwienia jeszcze szybszego i bardziej elastycznego reagowania na szczególne zdarzenia (takie jak kryzys finansowy i energetyczny, katastrofy naturalne);

80. podkreśla, że obecna struktura budżetu UE i zawarte w niej mechanizmy przyznawania środków z podstawą w postaci rozporządzeń dotyczących funduszy sprawdziły się we wdrażaniu polityki spójności, oraz że zmian należy dokonać tylko tam, gdzie nie sprawdziły się procedury lub występują sprzeczności z istniejącym rozporządzeniem finansowym; w związku z tym popiera wnioski Komisji dotyczące harmonizacji zasad dla wszystkich funduszy dostępnych w zakresie rozwoju regionalnego; domaga się jednak najwyższej ostrożności w postępowaniu przy każdej najdrobniejszej zmianie w ustalonych i sprawdzonych strukturach w celu uniknięcia nieprawidłowego funkcjonowania, niepewności krajowych i regionalnych organów zarządzających oraz zwiększenia obciążeń dla beneficjentów, w szczególności tych o niewielkiej strukturze i ograniczonej zdolności;

81. uważa integrację celów „Europa 2020” z istniejącą strukturą celów i funduszy za możliwą; odrzuca podział budżetu UE na pojęciowe działy wzrostu „inteligentnego”, „sprzyjającego włączeniu społecznemu” i „zrównoważonemu” oraz wszelkie rozbięcie polityki spójności na różne działy w budżecie; uważa, że polityka ta powinna mieć swój własny dział w ramach budżetu UE;

82. dostrzega w polityce spójności po 2013 r. potencjał do wnoszenia coraz istotniejszego wkładu w dalszy zrównoważony rozwój regionów UE oraz decydujący obszar polityki dla ponadsektorowego wdrażania strategii „Europa 2020” i domaga się w związku z tym przeznaczania na tę politykę przynajmniej takich samych środków budżetowych;

83. przypomina, że Europejski Trybunał Obrachunkowy od wielu lat informuje, iż płatności w dziedzinie spójności wykazują wskaźnik błędów na poziomie przekraczającym 5 %, choć zauważa, że w poprzedniej procedurze udzielania absolutorium poziom ten wynosił 11 %, o czym jest mowa w rocznym sprawozdaniu ETO, oraz że systemy nadzoru i kontroli nie są w pełni skuteczne; ponadto wzywa do wyjaśnienia metody obliczania błędów, ponieważ rozbieżności w liczbach podawanych przez Europejski Trybunał Obrachunkowy i przez Komisję są źródłem nieporozumień i braku zaufania do oficjalnych danych liczbowych;

84. wzywa do przyjęcia ostrzejszych reguł kontroli w odniesieniu do monitorowania nieprawidłowości w korzystaniu z funduszy strukturalnych wobec państw członkowskich, które cechuje wysoki poziom nieprawidłowości w wykorzystaniu środków strukturalnych, a także w odniesieniu do procedury konsekwentnego wstrzymywania i zawieszania płatności, gdy tylko stwierdzone zostaną istotne uchybienia w działaniu akredytowanych organów; przeciwnie – domaga się zniesienia niepotrzebnych kontroli w państwach członkowskich, które posiadają odpowiedni system zarządzania funduszami; uważa, że jak najczęściej należy stosować zasadę „paktu zaufania” i „jednego audytu”;

85. domaga się od państw członkowskich lub władz publicznych wyznaczenia organów lub podmiotów ponoszących wyłączną odpowiedzialność za prawidłowe zarządzanie środkami z funduszy strukturalnych;

86. uważa, że roczne, potwierdzone oświadczenia administracyjne składane przez dyrektorów organów zarządzających środkami (podmiot wypłacający/ organ administracyjny) są skutecznym środkiem służącym wzmocnieniu systemu składania sprawozdań i nadzoru oraz podkreśla bezwzględną konieczność zapewnienia merytorycznej poprawności tego typu oświadczeń; w związku z tym domaga się opracowania systemu sankcji za składanie błędnych oświadczeń; nadal popiera cel zakładający wymóg składania krajowych poświadczeń wiarygodności;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

87. apeluje o przyjęcie większej odpowiedzialności przez Komisję, od początku następnego okresu programowania, za poprawę krajowych procedur administracyjnych; w związku z tym uważa, że pilnie potrzeba uproszczenia i wyjaśnienia sposobu, w jaki zarządza się programami wsparcia, zwłaszcza w zakresie zarządzania finansami i kontroli finansowej; uważa więc Komisję za odpowiedzialną za przeprowadzanie procedur akredytacyjnych dla krajowych lub federalnych administracji i organów kontrolnych; uważa, że prawo do uproszczonej i rzadszej sprawozdawczości należy powiązać ze skuteczną akredytacją i osiągnięciem niższego współczynnika błędów;

88. wzywa ponadto do wzmocnienia nadzorczej roli Komisji poprzez wprowadzenie mechanizmu systematycznego przerywania i zawieszania płatności, kiedy pojawią się dobrze udokumentowane dowody sugerujące wysoki stopień niewydolności w funkcjonowaniu akredytowanych organów; wzywa też Komisję do przedstawienia solidnych planów zwiększenia poziomu odzyskiwania błędnie dokonanych płatności;

89. wzywa do uproszczenia systemu kontroli i zmniejszenia liczby poziomów kontroli oraz do doprecyzowania odnośnych kompetencji Komisji i państw członkowskich; wzywa do stosowania procedury obejmującej jeden poziom kontroli, na mocy której państwa członkowskie dokonywałyby kontroli projektów, a Komisja kontrolowałaby systemy kontroli państw członkowskich;

90. jest zdania, że w celu poprawy wydajności programów operacyjnych należy w większym stopniu wykorzystywać konkursowe procedury wyboru projektów w ramach regionów;

91. w celu uproszczenia administracji domaga się rozszerzenia procedur standardowych o wyższych standardowych kosztach jednostkowych oraz zryczałtowania kosztów ogólnych w przypadkach, w których system ten okaże się odpowiedni; domaga się lepszego uwzględnienia zasady proporcjonalności, tzn. wymagania mniejszej liczby sprawozdań i kontroli w przypadku realizacji mniejszych programów;

92. wzywa Komisję do przeprowadzania corocznej publicznej kontroli uchybień wynikających z niewystarczającego i/lub opóźnionego wywiązywania się z obowiązków w zakresie sporządzania sprawozdań i ujawniania informacji, a także kontroli nieprawidłowości, nadużyć i oszustw w zakresie wykorzystywania środków z funduszy strukturalnych; domaga się przy tym wprowadzenia rozróżnienia w zależności od państwa członkowskiego i funduszu;

93. wyraża zaniepokojenie faktem, że obciążenie administracyjne utrudnia małym przedsiębiorstwom i małym organizacjom korzystanie z funduszy strukturalnych; domaga się, aby teksty przepisów i dokumentów technicznych były jak najbardziej zrozumiałe;

94. domaga się wprowadzenia w nowym okresie programowania rocznych procedur rozliczania rachunków również w odniesieniu do programów wieloletnich;

95. uważa, że dla całego systemu rozrachunku i kontroli konieczne jest opracowanie skuteczniejszych rozwiązań w zakresie e-administracji (jednolite formularze); wzywa do koordynowanej przez Komisję wymiany doświadczeń pomiędzy państwami członkowskimi oraz do stworzenia koordynowanych ugrupowań wdrożeniowych dla administracji i organów kontrolnych;

96. popiera wniosek Komisji dotyczący zwrotu wydatków organom krajowym dopiero, gdy odpowiednie środki UE zostały wypłacone beneficjentom; dostrzega w tym szansę na przyspieszenie wypłat oraz decydującą zachętę do rygorystycznych kontroli krajowych; wskazuje jednak na fakt, że mogą wystąpić ewentualne problemy z płynnością finansową w państwach członkowskich lub regionach i trzeba będzie w tym przypadku znaleźć rozwiązania zabezpieczające;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

97. w zaproponowanym przez Komisję silniejszym ukierunkowaniu wypłaty środków na wyniki dostrzega sprzeczność, zważywszy na to, że wyniki można osiągnąć dopiero poprzez realizację finansowanych przedsięwzięć; obawia się bardzo biurokratycznego monitoringu i uważa, że ewentualnie właściwe byłoby wprowadzenie takich wymogów, które uzależniałyby wypłatę środków od udokumentowanej zgodności przedsięwzięcia z np. strategią „Europa 2020”;

98. uważa, że choć zwrot wydatków powinien nastąpić dopiero po wypłacie środków UE na realizację projektów, nie można nakładać na beneficjentów żadnych dodatkowych obciążeń w postaci odsetek, bowiem nie odzwierciedlają czynnika niskiego ryzyka związanego z takimi pożyczkami udzielanymi przez jakiegokolwiek banki lub inne instytucje finansowe;

99. domaga się zróżnicowania mechanizmów sankcji między innymi w formie systemu bonusów dla tych państw członkowskich, które prowadzą prawidłowe działania wdrożeniowe, zwłaszcza poprzez zastosowanie ułatwień administracyjnych;

100. przypomina, że w odróżnieniu od innych funduszy strukturalnych specyfika Europejskiego Funduszu Społecznego polega na jego ścisłym powiązaniu z grupami docelowymi, które wspiera, oraz że należy go kształtować w sposób umożliwiający realizację wielu zakrojonych na niewielką skalę lokalnych przedsięwzięć; domaga się zobowiązania państw członkowskich do natychmiastowego przekazania środków na rzecz realizacji przedsięwzięć, tak aby mniejsi beneficjenci mogli uniknąć problemów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia elastyczności w zakresie finansowej realizacji programów, uwzględnienia podczas ustalania obowiązków w zakresie kontroli i audytu zasady proporcjonalności w odniesieniu do czasu, wysiłków i wkładu finansowego oraz do uproszczenia procedur i zmniejszenia nadmiernych kosztów administracyjnych, jak również innych przeszkód w celu ułatwienia realizacji przedsięwzięć oraz przyniesienia korzyści potencjalnym beneficjentom, dzięki czemu EFS będzie mógł w większym stopniu przyczynić się do osiągnięcia celów UE w zakresie wzrostu i tworzenia nowych miejsc pracy; wzywa Komisję do zaoferowania organom zarządzającym i beneficjentom większych możliwości wyboru opcji finansowania oraz do zaproponowania – obok tradycyjnej rachunkowości – standardowych opcji kosztowych;

101. popiera propozycję Komisji, żeby w niektórych sytuacjach stosowano systematycznie normy N+2 i N+3, ewentualnie na poziomie środków z państw członkowskich, żeby zapewnić większą elastyczność, z wyjątkiem pierwszego roku finansowania oraz programów transgranicznych, oraz żeby wszelkie inne odstępstwa od zasady automatycznego umarzania odzwierciedlały jedynie dostosowanie do obciążeń administracyjnych, jakie nakładają nowe przepisy dotyczące programowania strategicznego, zorientowania na wyniki i warunkowości *ex ante*; w przypadku programów transgranicznych nawet popiera stosowanie „zasady n+3”, tak aby zapewnić zgodność z procesami administracyjnymi, spowolnionymi w związku z wymogami językowymi i kulturowymi; dostrzega w tym gwarancję zrównoważonego stosunku między inwestycjami wartościowymi jakościowo a sprawnym i szybkim wdrażaniem programów;

Polityka sąsiedztwa i polityka w zakresie rozszerzenia

102. podkreśla znaczenie europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa (ENPI) z punktu widzenia polityki spójności dla współpracy transgranicznej z państwami spoza Unii Europejskiej; zwraca uwagę na bieżące problemy we wdrażaniu programu; jest przekonany, że ostatecznie okaże się konieczne ponowne włączenie programów współpracy transgranicznej ENPI do polityki spójności; dostrzega pozytywne skutki szczególnie dzięki połączeniom infrastrukturalnym (transport, energia i ochrona środowiska) z państwami sąsiednimi także dla europejskich regionów przygranicznych; domaga się większego skoncentrowania środków ENPI na strategicznej konieczności dostaw energii i infrastruktury transportowej; podkreśla, że istotną rolę mogą w tym kontekście odgrywać makroregiony; domaga się od Komisji rozważenia możliwości utworzenia bardziej skutecznej synergii między inicjatywami związanymi z EFRR, Instrumentem Wsparcia Przedakcesyjnego, Europejskim Instrumentem Sąsiedztwa i Partnerstwa, Europejskim Funduszem Rozwoju; ponadto zwraca się do Komisji o sprawdzenie możliwości zastosowania do administrowania ENPI również struktur już funkcjonujących w ramach polityki regionalnej;

Wtorek, 5 lipca 2011 r.

103. podkreśla także znaczenie, jakie dla spójności ma proces rozszerzenia UE, w ramach którego instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) służy państwom kandydującym do merytorycznego i organizacyjnego przygotowania się do realizacji polityki spójności; zwraca uwagę na problemy państw członkowskich związane z wdrażaniem; przypomina o pierwotnym celu instrumentu pomocy przedakcesyjnej, zwłaszcza związanym z finansowaniem budowania zdolności i rozwoju instytucjonalnego oraz ze wspieraniem państw kandydujących w przygotowaniach do wdrożenia wspólnotowej polityki spójności w celu przygotowania ich do pełnego wdrożenia dorobku prawnego Wspólnoty z chwilą przystąpienia; zwraca się do Komisji o zidentyfikowanie problemów związanych z bieżącym funkcjonowaniem IPA;

104. ponawia wezwanie do odpowiedzialnego włączenia Komisji Rozwoju Regionalnego do przyszłego kształtowania instrumentów;

*

* *

105. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz przewodniczącym regionów UE.

Wsparcie budżetowe UE dla krajów rozwijających się

P7_TA(2011)0317

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się (2010/2300(INI))

(2013/C 33 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zobowiązania dotyczące zakresu pomocy, pomocy Afryce Subsaharyjskiej oraz jakości pomocy podjęte przez kraje G8 podczas szczytu w Gleneagles w 2005 r. oraz na kolejnych szczytach G8 i G20,
- uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjętą w dniu 8 września 2000 r.,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju ⁽¹⁾ oraz Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju ⁽²⁾,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz plan działania z Akry,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego „przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”,
- uwzględniając art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽³⁾ („instrument współpracy na rzecz rozwoju” (DCI)),
- uwzględniając art. 61 ust. 2 umowy z Kotonu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Konkluzje Rady z dnia 15 maja 2007 r. (09558/2007).

⁽³⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.